

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๕

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00005

๕...

พระบัวเหี่ยวนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ทั้งที่รู้ว่าท่านสัพพยอก แต่ใจก็แสนจะปลื้ม อย่างน้อยมันเป็นนิมิตหมายอันดีว่าสักวันหนึ่ง ท่านคงจะได้ “เห็นหนอ” เช่นคนอื่น ๆ บ้าง ก็คุณนายสำไยอ่านหนังสือไม่ออกแท้ ๆ ยังได้นี่นา ท่านมีภาษีกว่าคุณนายคนนั้นตั้งแยะ แถมยังเดินจงกรม นั่งสมาธิเป็นอีกด้วย กำลังคิดเพลิน ๆ ท่านพระครูก็เอ่ยขึ้นว่า

“เอาละ ต่อไปนี้อาตมาจะสอนเดินจงกรมระยะที่สอง ซึ่งเป็นระยะที่ยากที่สุดในบรรดาการเดินทกระยะ ไหนบัวเหี่ยวลองบอกมาซิว่า เดินจงกรมระยะที่สอง มีกี่หนอ”

“สองหนอครับ ระยะที่สามมีสามหนอ”

“ถูกแล้ว ระยะที่สองให้บริกรรมว่า “ยก – หนอ เหยียบ – หนอ” ขณะที่ปากว่า “ยก” ก็ให้ยกเท้าขวาขึ้นช้า ๆ สูงจากพื้นประมาณสามนิ้ว ยกเสร็จจึงว่า “หนอ” แล้วนั่งไว้สักหนึ่งวินาที จึงค่อย ๆ เลื่อนเท้าไปข้างหน้าช้า ๆ โดยไม่ต้องบริกรรม ที่ว่ายากมันยากตอนนี่ ตอนที่ไม่มืองค์บริกรรม เลื่อนเท้าเสร็จก็นั่งไว้หนึ่งวินาที แล้วจึงว่า “เหยียบ” พร้อมกับเหยียบลงไปช้า ๆ เมื่อทำถึงพื้นเรียบร้อยแล้ว จึงว่า “หนอ” จากนั้นจึงย้ายสติมาไว้ที่เท้าซ้าย ทำแบบเดียวกัน เมื่อเดินจนสุดทางแล้วให้กำหนดกลับ”

ท่านเดินให้ดูอีกสามสี่ก้าว แล้วจึงบอกคนทั้งสี่ มีพระหนึ่ง คฤหัสถ์สามทดลองเดิน คนเป็นครูเดินได้โดยไม่ยากนัก แต่คนเป็นพระถึงกับเหงื่อตก คิดจะค้ำพระอุปัชฌาย์ว่า

“ก็ไหนหลวงพ่อกว่าให้เดินวันละหนึ่งระยะยังงี้ละ แล้วทำไมสามคนนี่ถึงเดินวันละสองระยะได้” ก็เลยเลิกล้มความตั้งใจ กระนั้นเสียงพระอุปัชฌาย์ก็ยังลอยมาเข้าหูว่า

“สามคนนี่เดินระยะที่หนึ่งหกชั่วโมงติดต่อกันโดยไม่หยุดพัก ก็เลยให้มาเดินระยะที่สองได้”

เมื่อเห็นว่าแต่ละคนเดินได้ถูกต้องดีแล้ว ท่านพระครูจึงสั่งว่า

“เอาละ กลับไปเดินระยะที่หนึ่งกับระยะที่สองอย่างละครึ่งชั่วโมง นั่งอีกหนึ่งชั่วโมง พยายามใช้เวลาเดินกับนั่งให้เท่า ๆ กัน ใครปฏิบัติครบสองชั่วโมงแล้วยังไม่่ง่วง ก็ให้ทำใหม่ อีกรอบหนึ่งจนกว่าจะง่วง เมื่อล้มตัวลงนอนก็ให้อามีอวางบนท้อง พยายามจับให้ได้ว่า หลับ ไปตอนพองหรือตอนยุบ แล้วก็อย่าลืม ตีสีต้องลุกมาเดินหนึ่งชั่วโมง นั่งหนึ่งชั่วโมง พຽงนี้ แปรโມงเข้าค่อยมาสอบอารมณ์ แต่ถ้าใครมีปัญหาที่มาก็ฎิอาตมาได้ตลอดเวลา ไม่ต้อง เกรงใจ ถ้าหลับอยู่ก็ให้เด็กปลุกได้”

ท่านพระครูพูดเปิดทางเอาไว้เพราะ “เห็นหนอ” บอกว่าคืนนี้พระใหม่จะเจอปัญหา แยกกันไปยังที่พักของตนแล้วครูสามคนก็ลงมือปฏิบัติตามที่ท่านเจ้าอาวาสสอน คือ เดินหนึ่งชั่วโมง นั่งหนึ่งชั่วโมง เสร็จแล้วครูบุญมีกับครูอรุณจึงสวดมนต์ไหว้พระ ปูเสื่อกางมุ้ง แล้วก็นอน ส่วนครูสุภะดีคิดว่า จะต้องตักดวงความรู้กลับไปบ้านให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จึงปฏิบัติต่ออีกรอบหนึ่ง ดังนั้นขณะที่ครูน้อยสองคนกำลังหลับอย่างมีความสุขอยู่นั้น ครูเป็น ครูใหญ่ก็กำลัง “ยก – หนอ เหยียบ – หนอ” อย่างมีความสุขไม่แพ้กัน

สวดมนต์ทำวัตรเย็นเสร็จ พระบัวเหี่ยวตั้งนาฬิกาปลุกไว้หนึ่งชั่วโมง แล้วจึงเดินจงกรม ระยะที่หนึ่ง เดินอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมงจึงเปลี่ยนเป็นระยะที่สองซึ่งท่านไม่ถนัดนัก หากก็ เดินจนกระทั่งเสียงกริ่งนาฬิกาดังขึ้น ท่านเดินไปกดปุ่ม ตั้งใหม่อีกหนึ่งชั่วโมง แล้วกำหนดนั่งสมาธิ อาการ พอง – ยุบ คล่องตัวขึ้น ไม่อึดอัดขัดข้องเหมือนเมื่อตอนเช้า

ท่านนั่งไปเรื่อย ๆ กระทั่งสี่สิบห้านาทีผ่านพ้นไป จึงรู้สึกปวดขาทั้งสองข้าง แรก ๆ ก็ พอทนได้ ท่านจึงกำหนด “รู้หนอ” ครั้นปวดมากเข้าจึงเปลี่ยนเป็น “ปวดหนอ” แล้วก็ใส่ใจ กลับไปจับ พอง – ยุบ ต่อไปไม่ยอมเปลี่ยนท่านั่ง

เมื่อจิตเริ่มตั้งมั่นเป็นสมาธิ อาการปวดดูเหมือนจะทุเลาลง ท่านรู้สึกสบายขึ้นเรื่อย ๆ ถึงขั้นกำหนด “สุขหนอ” ได้ จึงเสียดายนักเมื่อกิ่งนาฬิกาดังขึ้น พระใหม่กำหนดลืมตา เอื้อมมือไปกดปุ่มนาฬิกา แล้วลุกขึ้นเดินจงกรมระยะที่หนึ่งใหม่

คราวนี้ท่านไม่ตั้งเวลา จะเดินจะนั่งจนเป็นที่พอใจโดยไม่ต้องให้เวลามาเป็น ตัวกำหนด ท่านเดิน “ขวา – ย่าง – หนอ ซ้าย – ย่าง – หนอ” อยู่พักใหญ่ ๆ จึงเปลี่ยนมา เป็น “ยก – หนอ เหยียบ – หนอ” ระยะที่สองเดินยาก ท่านเลยเดินน้อยหน่อย เสร็จแล้วจึง กำหนดนั่ง อยากได้อารมณ์เหมือนเมื่อตะกี้ เพราะมันสุขสบายดีแท้ ๆ ภิกษุหนุ่มไม่รู้ตัวดอก ว่า กำลังจะถูกมารหลอกล่อให้หลงทางเสียแล้ว ท่านนั่งกำหนด “พอง – หนอ ยุบ - หนอ” ไปเรื่อย ๆ รู้สึกชุ่มชื้นเย็นฉ่ำในหัวใจ อาการปวดเมื่อยไม่ปรากฏ ท่านสบายเสียจนไม่ยอม กำหนด “สุขหนอ” เพราะกลัวมันจะหายไป

พระบัวเหี่ยวผลิตเพลินในสุขุกระทั่งลี้มแม้องค์บริกรรม เมื่อไม่กำหนด พอง – ยวบ สติก็เผลอไผล จิตจึงฟุ้งซ่านล่องลอยไป ในภาวนานั้น ท่านเห็นตัวเองลอยอยู่กลางนภากาศ มีรัศมีสวยงามแผ่ซ่านออกมาจากกาย เสียงไฟเราะกระซิบข้างหูว่า

“ท่านสำเร็จแล้ว ท่านสำเร็จแล้ว ไปสิท่องเที่ยวไป อยากไปไหนก็ไปได้ทุกแห่งหน”

“ถ้าอย่างนั้นฉันอยากไปนรก ช่วยพาฉันไปหน่อย” ท่านพูดโต้ตอบกับเสียงไฟเราะนั้น

“ไม่ต้องพา ทำไปเองได้เพียงแค่นี้ก็ถึงแล้ว”

“จริงหรือ เอละ ถ้าอย่างนั้นฉันนี่ก็อยากไปเมืองนรก แล้วท่านก็รู้สึกว่าคุณตัวเอง ล่องลอยไปถึงเมืองนรก เห็นยมบาลกำลังตักน้ำที่กำลังเดือดอยู่ในกระทะทองแดงกรอกปาก บิดา ท่านจึงพูดกับยมบาลว่า

“ท่านยมบาล อาตมาจะพาไปเที่ยวเมืองสวรรค์ ขอให้ช่วยโยมบิดาของอาตมา ขึ้นจากนรกด้วยเถิด คนที่ท่านกำลังเอาน้ำร้อนกรอกปากอยู่นั้นแหละ คือโยมบิดาของอาตมา”

“หลวงพี่ที่เคารพ นับประสาอะไร ที่จะช่วยโยมบิดาของหลวงพี่ได้เล่า แม้แต่แม่ยาย ผม ผมยังช่วยไม่ได้ ช่วยไม่ได้จริง ๆ ภรรยาเขาก็ขอร้องมา บอกให้ช่วยแม่ด้วยนะพี่นะ นี่ก็ว่าสงสารแก”

“แม่ยายท่านทำบาปอะไรมาละ”

“แกฆ่าสัตว์ พวกหมู เป็ด ไก่ ท่าน ชำมาไหวเจ้าตอตรุษจีนนะ ใจคอแกโหดเหี้ยมทารุณดุร้าย”

“ก็ท่านยมบาลทำไมช่วยไม่ได้เล่า”

“โอ้หลวงพี่ ไฉนผมก็อยากจะช่วย แต่ใจทักมันมาประท้วงกันเต็มไปหมด ทั้งหมู เป็ด ไก่ ท่าน ดุสิมันยืนประท้วงอยู่นั้น ส่งเสียงร้องระงมเลย”

พระบัวเหี่ยวมองออกไปก็เห็นจริงดังยมบาลว่า สัตว์เหล่านั้นส่งเสียงร้องแข็งแรงแจ็บความได้ว่า

“ไม่ได้นะยมบาล ช่วยไม่ได้ ยายคนนี่ทำให้พวกฉันทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส ถ้ายมบาลช่วยมัน พวกฉันจะไปฟ้องพญายมราช ให้ลงโทษท่าน” ใจทักขู

“เห็นไหมหลวงพี่ เห็นหรือยังว่า ผมช่วยไม่ได้จริง ๆ ถ้าผมช่วยโยมบิดาของหลวงพี่ เตี่ยวพวกวัวควายมันก็ไล่ชีวิตผมตายเท่านั้น ก็โยมบิดาของหลวงพี่ฆ่าวัว ฆ่าควายไว้เป็น ร้อยเป็นพันตัว ถ้าไม่เชื่อผมจะไปเปิดบัญชีให้ดูก็ได้”

“ไม่ต้องหรอกท่านยมบาล อาตมาเชื่อท่าน” พุดกับยมบาลแล้วจึงหันไปพุดกับโยม บิดาว่า

“โยมพ่อ อาตมาพยายามช่วยแล้ว แต่ยมบาลเขาไม่ยอม โยมพ่ออดทนไปก่อนนะ อาตมากำลังปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานอยู่ที่วัดป่ามะม่วง แล้วจะแผ่ส่วนกุศลมาให้ อาตมาขอ ลา จะไปดูสวรรค์สักหน่อย”

แล้วท่านก็ล่องลอยออกจากเมืองนรกไปเมืองสวรรค์ เยี่ยมเยี่ยมสวรรค์เสียทุกชั้น ตั้งแต่ จาตุมหาราชิกา ดาวดึงส์ ยามา ดุสิต นิมมานรดี พรหมมิตตสวรรค์ ได้เห็น เทพบุตร เทพธิดาเหาะไปมาอยู่ในอากาศ รูปร่างสะสวยงดงาม มีเครื่องประดับทำด้วยเพชร นิลจินดา ส่องแสงเป็นประกายวูบวาบ

เมื่อเห็นท่านลอยผ่านหน้า เทพบุตร เทพธิดาเหล่านั้นต่างยกมือทำความเคารพ ท่าน ทักทายปราศรัยอยู่กับพวกเขา จนได้เวลาอันสมควรแล้วจึงลอยกลับมายังกุฏิ เห็นกายเนื้อ ของท่านกำลังนั่งสมาธิอยู่ก็รู้ว่า ร่างที่ล่องลอยอยู่นี้เป็น “กายทิพย์” จึงลอยไปเข้ากายเนื้อ แล้วจึงกำหนดลীมตา

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านสด ๆ ร้อน ๆ นี้ ทำให้ท่านเข้าใจผิดคิดไปว่าตัวเองสำเร็จ แล้ว จึงอยากจะไปกราบเรียนให้ท่านพระครูทราบ ขณะนั้นเป็นเวลาตีสอง คงจะรอให้ถึงรุ่ง เข้าไม่ไหว เพราะใจมันร้อนรน อยากให้พระอุปัชฌาย์ได้รู้ว่า ลูกศิษย์ของท่านสำเร็จแล้ว ได้ “เห็นหนอ” แล้ว

พลันก็นึกถึงที่ท่านพุดอนุญาตไว้ เพราะตอนสามทุ่มเศษ ๆ แสดงว่าท่านจะต้องรู้ว่า ศิษย์ของท่านจะมาหาในคืนนี้ คิดได้ดังนั้นจึงเดินดุ่ม ๆ ไปยังกุฏิเจ้าอาวาส โดยไม่สะทก สะท้านต่อความหนาวเย็นของอากาศ

สุนัขสามสี่ตัวเห็นคนเดินดุ่ม ๆ มาในยามวิกาลเช่นนั้น ก็ส่งเสียงเห่ากรรโชกขึ้น แล้ว พวกมันวิ่งกรูเข้ามา พระบัวเหี่ยวจึงต้องส่งเสียงทักทายออกไป สุนัขเหล่านั้นพร้อมใจกันหยุด เห่า แล้ววิ่งกลับไปยังที่ที่ตนนอน

“สมชาย สมชาย เปิดประตูหน่อย” ท่านตะโกนเรียกลูกศิษย์วัด เด็กหนุ่มงัวเงียลุก ขึ้นมาเปิดประตู แล้วจึงถามอย่างไม่พอใจนัก

“หลวงพี่มาทำไมดึก ๆ ดื่น ๆ ผมกำลังหลับสบาย ๆ”

“หลวงพ่อกลับหรือยัง” ตามแทนคำตอบ ศิษย์วัดมองขึ้นไปเห็นไฟยังสว่างอยู่จึงตอบว่า

“ยังมั้ง ไฟยังเปิดอยู่นี่”

“ขอขึ้นไปพบท่านหน่อยได้ไหม”

“ให้ผมไปถามท่านดูก่อน ปกติท่านไม่อนุญาตให้ใครขึ้นไปข้างบน” พูดแล้วก็ขึ้นไปหาท่านพระครู ยังไม่ทันพูดอะไร ท่านก็พูดขึ้นเสียก่อนว่า

“พระบัวเหี่ยวใช้ไหม บอกให้รออยู่ก่อน ประเดี๋ยวฉันจะลงไป” แล้วท่านก็ก้มหน้าก้มตาเขียนหนังสือต่อไปอีกสักครู่ จึงลงมาข้างล่าง

“มีอะไรหรือ” ท่านทักขึ้น

“หลวงพ่อยังไม่จำวัดอีกหรือครับ” พระใหม่ถาม

“ยัง หมู่นี้งานยุ่งมาก ฉันลืมนอนมาหลายวันแล้ว”

“หลวงพ่อบ้างหรือครับ”

“ฉันกำหนดสติอยู่ตลอดเวลา มันก็เลยแก่งวงได้ จำไว้เวลาเชื่องวงมาก ๆ ให้ตั้งสติไว้ตรงลันปีแล้วกำหนด “ง่วง – นอน ง่วง – นอน” รับรองหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง”

พระบัวเหี่ยวกำลังจะเอ่ยปากพูด ก็พอดีท่านพระครูพูดขึ้นว่า

“นี่เธอรู้ไหม ฉันกำลังเขียนหนังสือคู่มือสอบกรรมฐาน เขียนมาได้ร้อยกว่าหน้าแล้ว เผื่อว่าฉันตายไป จะได้มีตำราไว้สอบอารมณ์ในการปฏิบัติ หนังสือแบบนี้ยังไม่เคยมีใครเขียนมาก่อน”

“จวนเสร็จหรือยังครับ”

“ยัง คงอีกหลายปี นี่ฉันเขียนมาปีกว่าแล้ว เพิ่งได้ร้อยกว่าหน้าเอง มันไม่ใช่จะเขียนได้ง่าย ๆ เอาละทีนี้ เธอมีอะไรก็ว่าไป เสร็จธุระแล้วฉันจะได้กลับไปเขียนหนังสือต่อ” ท่านต้องพูดกันเอาไว้ก่อนเพื่อให้ผู้เป็นศิษย์รู้ว่าท่านมีงานที่จะต้องทำรออยู่

“หลวงพ่อกับผมได้ “เห็นหนอ” แล้วครับ” บอกอย่างปีติ

“อ้อ... เร็วถึงขนาดนั้นเชียวนะหรือ แล้วรู้ได้ยังไงว่าได้ หรือว่ามีใครมาบอก”

“ครับ มีเสียงมากกระซิบข้างหูผม”

“กระซิบว่ายังไง”

“บอกว่า “ท่านสำเร็จแล้ว ท่านสำเร็จแล้ว” ครับ”

“อ้อ...” ท่านพระครูพุฒยิ้ม ๆ พระบัวเหี่ยวเลยทำหน้าที่นี้ยาก ท่านพระครูยิ้มแบบนี้ที่ไร เป็นได้เรื่องทุกที

“แล้วเสียงที่เธอได้ยิน เป็นเสียงเดียวกันกับที่ได้ยินเมื่อปีที่แล้วหรือเปล่า”

“ไม่ใช่แน่ ๆ ครับ เสียงเมื่อคืนไฟเราระนาฟังกว่”

“แล้วเขาวายังไงอีก” พระอุปัชฌาย์ซัก

“เขาบอกให้ผมท่องเทียวไป อยากไปไหนก็ไปได้ทุกหนทุกแห่ง เพียงแต่นึกเท่านั้นก็ไปได้ แล้วผมก็เลยไปเทียวเมืองนรกเมืองสวรรค์ ที่เมืองนรกผมพบโยมพ่อด้วย ผมขอร้องให้ยมบาลให้ช่วยพ่อ แต่ท่านบอกว่าช่วยไม่ได้เพราะแม้แต่แม่ยายท่านเอง ท่านก็ยังช่วยไม่ได้”

“เหมือนฉันเป็ียบเลย” ฉันก็เคยไปเห็นเมืองนรกมาแล้ว ก็เจออย่างที่เขาเล่ามาที่แหละ” พระบัวเหี่ยวยิ้มแป้นเมื่อท่านพระครูบอกว่า ท่านก็เคยเห็นนรกมาแล้วเช่นเดียวกัน

“ถ้าอย่างนั้นผมก็สำเร็จแล้วจริง ๆ ไซ้ไหมครับ” ถามอย่างตื่นเต้น

“ใครบอกเธอล่อบัวเหี่ยว เธอถูกมารมันหลอกเอาล่ะซิ ถูกมารหลอกเหมือนกับที่ฉันเคยถูกหลอกมาแล้ว”

คราวนี้พระบัวเหี่ยวถึงกับใจผ่อแพบลงไป ถามท่านเสียวอ่อยว่า

“หมายความว่าอย่างไรครับ แสดงว่าผมเห็นไม่จริงไซ้ไหมครับ”

“จริงซิ เธอเห็นจริง ๆ แต่สิ่งที่เธอเห็นมันไม่จริง เข้าใจหรือยังล่ะ”

“ยังไม่เข้าใจครับ หลวงพ่อกรุณาขยายความหน่อยเถิดครับ ผมช้กง” คนช้ตอบช้

๑

“คือที่เธอไปเห็นนรกสวรรค์นะ เธอเห็นจริง ๆ เหมือนกับตอนที่ฉันเห็น ฉันก็เห็นจริง ๆ แต่นรกสวรรค์ที่เธอเห็นหรือที่ฉันเห็นนั้น มันไม่จริง เรียกว่า เราสองคนต่างก็ไปเห็นของไม่จริงมาวางั้นเถอะ ที่ว่าไม่จริง เพราะมันเป็นภาพลวงตาที่จิตของเราเป็นผู้สร้างขึ้น เขาเรียกว่า เทวบุตรตมาร ฉันถึงว่าเธอถูกมารหลอกเอาไปงล่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นแสดงว่า นรกสวรรค์ไม่ได้มีอยู่จริงไซ้ไหมครับ”

“มีช้ เป็นชาวพุทธจะว่านรกสวรรค์ไม่มีได้ยังไง อีกหน่อยถ้ามีเวลาไปอ่านพระไตรปิฎกซะ จะได้หายสงสัย นันอยู่ใต้นัน” ท่านช้ไปที่ตู้พระไตรปิฎก ซึ่งมีหนังสือเล่มสีน้ำเงินบรรจุอยู่เต็ม

“หลวงพ่อกับ ในเมื่อนรกสวรรค์มีจริง แล้วทำไมสิ่งที่ผมกับหลวงพ่อกับเห็นจึงไม่จริงเล่าครับ” พระใหม่ยังไม่หายสงสัย แทนคำตอบ ท่านพระครูกลับย้อนถามว่า

“เธอไม่แปลกใจบ้างหรือบัวเฮี้ยว ว่าเธอมาปฏิบัติแค่สองวันก็สามารถเห็นนรกสวรรค์
ที่คนอื่น ๆ เขาปฏิบัติกันมาเป็นสิบ ๆ ปี ก็ยังไม่เห็น”

“มันแล้วแต่บุญบารมีของแต่ละคนนี่ครับ” คนชื่อเลียงตอบไปอีกทางหนึ่ง

“ตอบอย่างนั้น มันก็มีส่วนถูกอยู่เหมือนกัน นี่จำไว้นะบัวเฮี้ยว อะไรก็ตามที่เธอเห็น
ตอนนั่งสมาธิ เธอสามารถพิสูจน์ได้ว่ามันจริงหรือไม่จริง”

“พิสูจน์อย่างไรครับ” ถามอย่างสนใจ

“ง่ายนิดเดียว เมื่อไหร่ที่เธอทิ้งองค์บริการกรม ก็แน่ใจได้เลยว่าสิ่งที่เธอเห็นมันเป็นภาพ
ลวง แต่ถ้าเธอเห็นทั้ง ๆ ที่ยังมีสติรู้ตัวทั่วพร้อม สิ่งนั้นมันก็จริง พุดง่าย ๆ ก็คือต้องใช้สติไป
เห็น ที่นี้เข้าใจหรือยังล่ะ”

“เข้าใจแล้วครับ หลวงพ่อครับ เมื่อกี้หลวงพ่อกำลังพูดถึงเทพบุตรตมาร มันเป็นอย่างไรรครับ”

“อ้อ... มารที่ว่านี่ก็คือสิ่งที่มาขัดขวางไม่ให้เราทำความดี อย่างการนั่งสมาธิที่ถือว่าทำ
ความดีขั้นสูงสุด อย่างลิ้ม ทาน ศีล ภาวนา สามอย่างนี้มีระดับไม่เท่ากัน

การให้ทาน ถือเป็นความดีขั้นธรรมดา

การรักษาศีล เป็นความดีขั้นสูงกว่าทาน

การบำเพ็ญภาวนา เช่นการนั่งสมาธิ การเดินจงกรม ถือเป็นความดีขั้นสูงสุด

เมื่อไรที่เราทำความดี เมื่อนั้นจะต้องผจญมาร มารมี ๕ ประเภทด้วยกันคือ

ขันธ์มาร ได้แก่ ความปวดเมื่อย คนตรงโน้น เจ็บตรงนี้ เวลาที่เธอปวดขาแทบ
หลุด นั่นแหละเธอกำลังผจญกับขันธ์มาร

กิเลสมาร ได้แก่ กิเลสต่าง ๆ เช่น นั่งแล้วอยากเห็นเลข ก็เป็นโลภะ นึกขัดเคือง
เคียดแค้นคนอื่น ก็เป็นโทสะ หรือนั่งเพลิน ๆ ดิตสุข ก็เป็นโมหะ

เทพบุตรตมาร ก็เช่นเห็นเทพบุตร เทพธิดา เห็นนรกสวรรค์ อย่างที่เธอเผชิญมาแล้ว

อกิสังขารมาร ก็ได้แก่ ความคิดปรุงแต่ง อยากเห็นโน้นเห็นนี่ อยากได้ “เห็นหนอ”
อยากสำเร็จเป็นพระอรหันต์

ส่วนอันสุดท้ายคือ **มัจจุราช** อันนี้ร้ายที่สุด เพราะถ้าตายเสียแล้วโอกาสที่จะมานั่ง
ฟอง – หนอ ยุบ – หนอ ก็ไม่มี เพราะฉะนั้นเธอจะต้องรู้เท่าทันมารเหล่านี้ ขอให้จำไว้ว่า
“มารไม่มี บารมีไม่เกิด” เพราะฉะนั้น เธอต้องเอาชนะมารให้ได้”

พระบวชใหม่เดินกลับกุฏิอย่างเหงาหงอย แอบรำพึงในใจว่า “ไม่น่าเลยตูเอ๊ย ถูก
มารหลอกเข้าจนได้”

มีต่อ.....๖